

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Martyrivm S. Qvirini, Episcopi Scisciani. ex eo quod extat apud Surium
optima fide.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

miserentur, qui nondum vndis salutaribus expiati, de salute periclitabantur. At martyres, eis Cornelium quendam sacerdotio iniciatum indicarunt, ut illo in salutis negotio vterentur, qui eos iam antè, & parentes, sororemque eorum, aquis Iustralibus tinxerat. Illi igitur his martyrum monitis acquiescentes, ad Cornelium abierunt; qui viros circiter sexaginta, & fide instruxit, & vndis salutaribus expiavit.

Martyres verò, paulò pòst à Tiburtio ad idollis sacrificandum euocati, cum eadem constantia recusarent, ignitas prunas calcare iussi sunt. Sed mox prunæ extinctæ sunt. Tum iudex, allatam solis statuam eos adorare iussit. At illi flexis ante statuam genibus, preces ad Dominum fuderunt; & ecce idolum, mox instar ceræ liquefactum est. Tunc verò magni in populo animorum motus facti sunt, & viri amplius ducèti, ad Christum conuersi. Gentiles autem facto in Sanctos impetu, eos atrociter mactatos ac cæsos diuitissimè semiuiuos reliquerunt. Porro Tiburtius, prolata mortis sententia, capitis eos damnauit: quam læti extra vrbs portam exceperunt. Christiani autem, cum Pergentina sorore eorù, noctu corpora martyrum ad mille ferè extra Aretium passus condiderunt.

MARTYRIVM S. QVIRINI, EPISCOPI Scisciani. ex eo quod extat apud Surium optima fide.

Diocletianus Imperator, cum diuersis persecutionum tempestatibus Christi Ecclesias ventilaret, tum per Illyricum præcipue in fideles sauebat, multosque egregie pietate sacerdotes, & Christi ministros, sacrilegis

K k k luis

Illæsi calcæ ardentes prunas.

Multi conuertuntur ad Christum.

Flectuntur capite.

C Baron. in annal to. 3 & fufius in no. mart. Rom. 4. Iulij.

Quirinus
comprehē-
ditur.

suis legibus, vel parere cōpellebat, vel atrocissimis supplicijs confectos vita spoliabat. Inter quos Quirinus, Sciscian^o Antistes, à Maximo Præsīde cōpræhensus, iussus est idolis immolare, nī mallet inauditis tormentis prius excarnificatus, vitam cum morte permutare: atque post mortē ignominia notari, quæ nulla vnquam temporis longinquitate delenda esset. Cui Quirinus; Eam, quam tu mihi ignominie notam proponis, summa apud nos gloria est; & mors, quæ minaris, si tamen promereor, vitam dabit æternam. Præsēs cernens viri constantiam, istiusmodi minis non frangendam, fustibus eum cædi iussit, celsum, nī respiceret, Amantio Pannoniæ Præsīdi letrāmissurum minatus est: qui suppliciorū atrocitate, facilè illum superaret, vel certè morte crudelissima deleret. Post hæc verò minas amplissima ei dona ac munera proposuit, & primā inter honoratos Iouis sacerdotes, dignitatē obtulit. Quirinus verò Maximo respondens: An ignoras, inquit, summum apud nos sacerdotiū esse, seipsum Deo vero & viuo sacrificium offerre? Ideoque si tu me maioribus supplicijs afficere pergis, tum maiore sacerdotij honore decorabis.

Mittitur in
carcerem.

Marcellus
custos car-
ceris credit.

Præsēs ea martyris constantia victus, ac pudore suffusus, iussit eum catenis oneratum in carcerem abduci. Quem vir sanctus lætus subijt, suisque protinūs ad Deū precibus, media nocte immensus splendor apparuit, tantaque admiratione Marcellum carceris custodem perculit, vt aperto carcere, sese ad viri sancti pedes posterheret, supplexque in numerum fidelium admitti postularet. Post triduum verò, sacer Antistes ad Amantium Pannoniæ Præsīdem transmissus est: à

est; à quo cū de fide & religione interrogaretur, tale responsum dedisse fertur; Apud Sciscia verū Deū confessus sum. Ipsum colui semper, ipsum corde teneo. Neque tibi persuadeas velim, vllis vel minis vel supplicijs ab eo me separādum. Ad quæ Amantius; Miseret me ætatis tuæ, quā tu mentis inconsideratæ impetu contra naturæ leges, crudeli supplicio obijcis. Sed respisce, quæso vitamq; tuam, deorum sacrificio redime, vt cana illa senilis ætatis prudentia, cum gaudio & honore perfruaris. Cui rursus Quirinus; Ego à Deo meo didici, vt temporalē huius vitæ terminum despiciam, si cupiā ad illam vitam, quæ nulla mortis intercissione clauditur, peruenire. Tum Præses; quādoquidē nullis verbis, animi tui durtiem molliendam cerno, eris mortis tuæ exēplo, omnibus Christianis terrori: prorsus vt deinceps vitæ illos tēdebit. Hæc cū dixisset, post alia atque alia illata supplicia iussit virum sanctum molari lapide collo eius appēso, in vndas demergi. Cumq; de ponte in fluuiū præcipitatus fuisset, diuissimè supernatans, spectantes fideles, præclara oratione hortatus est, ne quem ea supplicia terrerent: neve suo exemplo fracti, à confessione deficerent. Hæc aliaque verbis sanè luculentis identidem repetens, tandem precibus à Deo vt mergeretur obtinuit. Cuius corpus, nō longè ab eodē, quo demersus fuerat, loco inuētū, honorificè à fidelibus, in Scarabatensi basilica sepultū est.

Facta autem Barbarorum in partes Pannoniæ incursione, populus Christianus de Scarabensi vrbe Romam fugiens, sublatū sancti martyris corpus secum asportauit, & via Appia, tertio ab vrbe milliario, in loco qui ad Catacūbas dicitur, Sebastiani martyris sepultura celebri,

Kkk 2

condi-

Mittitur vis
sanctus in
Pannoniā.

Ligato ad
collum Sa-
xo, in flumē
deieitur.

Corpus eius
Romā trās-
fertur.

874 VITA S. BONIFA. ARCH. MOOYN.
condidit; extructaque nomini eius Ecclesia
gloriosum certamen dignis laudibus profecu-
tus est.

C Baron. in VITA S. BONIFACII, ARCHIEPI-
not martyr scopi Moguntini, Germanorum Apostoli, & mar-
Ro & to. 9. tyris, ex ea qua est apud Suriū fide integra. Quo
anaal. tempore floruerit & martyriū palmam adeptus
sit, ex actis constat.

s. Iunij.
Anglia sã
storū viro
rum ferax-

Cum gens Anglorum sub fidei iugum bea-
tissimi Pontificis Gregorij studio missa
fuisset, & eius suffragantibus meritis, præ
multis nationibus sanctorum virorum ferax &
fertilis imprimis esse cœpisset, quorum doctri-
nis tanquàm luminibus quibusdam, hominum
pectora obræcata illustrarentur: inter illos et-
iam sanctum Bonifacium, ceu Luciferum quen-
dam cæteris syderibus illustriorem edidit. Is ve-
rò magna parentum cura educatus, magnarum
quoque virtutum, pro ætatis incremento, factus
est studiosus. Et quidem cùm adhuc puellus es-
set, si quem fortassis siue Clericum siue laicum
audisset diuini verbi notitiam adferentem, mox
quantum ea permitteret ætas, secum expendere
solebat, quidnam indè ad suos vsus & profectus
accommodare posset. Cumque eiusmodi medi-
tatione diuturna, ad superna & cælestia appe-
tenda se erigeret, patri aperuit mentem suam o-
rans vti nè deesset proposito suo. Vt verò audiuit
isthuc pater, primo quidem obstupuit: deindè
eum obiurgans, nunc minis, nunc blandimentis,
ad mundi huius curas conatus est pertrahere: &
vt animum tenerum facilius à sententia deduce-
ret, promisit se eum post obitum, omnium facul-
tatum & prædiorum suorum hæredè scripturū.
Ac

Pater eū re-
trahit à vita
monastica.